



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3566/2025
20.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Киш Ференц“ ..., коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/25 од 06.08.2025. године, у седници одржаној 20.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/25 од 06.08.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/25 од 06.08.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 696/21 од 22.11.2024. године, ставом првим и другим изреке, тужбени захтев тужиоца делимично је усвојен и обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ... – ... – ... исплати појединачне месечне износе од августа 2018. године до новембра 2021. године, увећане за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати почев од доспелости сваког појединачног потраживања па до исплате, што је ближе наведено у овом ставу изреке, а део тужбеног захтева који тужилац потражује за јун 2018. године износ од 2.968,00 динара са каматом од 06.07.2018. године, је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у ... исплати појединачне месечне износе за период од августа 2018. године до новембра 2021. године, увећане за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати почев од доспелости сваког појединачног потраживања па до исплате, што је ближе наведено у овом ставу изреке, док је део тужбеног захтева који тужилац потражује за јун 2018. године, износ од 1.960,00 динара са каматом од 06.07.2018. године до исплате, одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у ... исплати појединачне месечне износе за период од августа 2018. године до новембра 2021. године, увећане за законску затезну камату прописану Законом о затезној камати почев од доспелости сваког појединачног потраживања па

до исплате и то на начин ближе наведен у овом ставу изреке, док је део тужбеног захтева који тужилац потражује за јун 2018. године, износ од 392,00 динара са каматом од 06.07.2018. године до исплате, одбијен. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 220.367,54 динара са законском затезном каматом рачунајући од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 262/25 од 06.08.2025. године, жалба тужене је одбијена а првостепена пресуда у усвајајућем делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе, у којој је расправљено питање права запослених у основним и средњим школама и домовима ученика за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада и заузето становиште да им припада право на исплату ових трошкова у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, те да није условљено ни постојањем организованог јавног превоза, ни удаљеношћу места запослења, већ једино постојањем ствари трошкова за долазак и одлазак са рада који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу. Како су нижестепене пресуде донете у складу са усаглашеном судском праксом, неприхватање одлучивања о ревизији тужене као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које се по закону не може поднети (члан 403. став 1. и 2.), а одредбом члана члана 441. истог закона је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 06.07.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић